

NEW YORK TIMES BESTSELLER

Krásna
KATASTROFA

JAMIE McGUIREOVÁ

Krásna
KATASTROFA

Krásna
KATASTROFA

JAMIE McGUIREOVÁ

Original title: Jamie McGuire: BEAUTIFUL DISASTER
Copyright © 2011 by Jamie McGuire
Cover by JustinMcClure.tv

Translation © Marína Gálisová, 2013
Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2013, 2023

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri v edícii Fortuna Litera.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Silvia Pospechová
Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Druhé vydanie

Táto kniha je fikcia. Mená, postavy, miesta a udalosti sú buď výtvorom autorkinej fantázie, alebo sú použité fiktívne, a preto akákoľvek podobnosť so skutočnými živými alebo mŕtvymi osobami, obchodnými spoločnosťami, udalosťami či miestami je úplne náhodná.

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ISBN 978-80-573-0332-9

*Venujem fanúšikom,
ktorí svojou láskou k príbehu
zmenili pranie na knihu.
Tú knihu teraz držíte v ruke.*

Prvá kapitola

Červená vlajka

VŠETKO V TEJ MIESTNOSTI KRIČALO, ŽE SEM NEPATRÍM. SCHO-
dy sa rozpadávali, hluční hostia sa tlačili a vzduch páchol potom,
krvou a gitom. Hlasy, ktoré vyvolávali mená a čísla, sa zlievali do-
hromady, ruky sa vystrkovali, vymieňali si peniaze a gestami komu-
nikovali v tom hurhaji. Pretisla som sa cez dav, aby som bola čo naj-
bližšie k svojej najlepšej priateľke.

„Hotovosť si nechaj v peňaženke, Abby!“ zakričala na mňa
America. Jej široký úsmev rozjasnil pološero.

„Drž sa pri mne! Keď sa to začne, bude to ešte horšie!“ začu-
la som Shepleyho hlas. America ho schmatla za ruku a vzápätí aj
mňa. Shepley nás viedol cez more ľudí.

Do zadymeného vzduchu sa zarezalo jačanie megafónu. Mykla
som sa, vyskočila som a obracala som hlavu – odkiaľ to vychádza?
Na drevenej stoličke stál muž, v jednej ruke mával zväzkom ban-
koviek, v druhej mal trúbu. Priložil si ju k ústam.

„Vitajte v krvavom kúpeli! Ak ste prišli študovať ekonómiu,
ste na zlom mieste, priatelia! Ak hľadáte Kruh, potom je toto vaša
mekka! Volám sa Adam. Určujem pravidlá a oznamujem začiatok
súboja. Len čo sa objavia súper, ukončíme stávky. Nikto sa protiv-
níkov nedotýka, nik im nepomáha, nemení stávky a nevstupuje do
ringu. Kto poruší pravidlá, schytá a poletí von bez prachov! To isté

platí pre dámy! Takže, chlapci, neskúšajte oklamať systém s pomocou svojich kurvičiek!“

Shepley pokrútil hlavou. „Preboha, Adam!“ zavolal na kamaráta. Očividne nesúhlasil s jeho výberom výrazov.

Srdce sa mi prudko rozbúchalo. V ružovom kašmírovom svetříku a s perlamy v ušiach som tam musela pôsobiť ako starosvetská pani učiteľka, ktorá sa omylom ocitla na pobreží v Normandii počas spojeneckej invázie. Sľúbila som Americe, že všetko zvládnem, ale teraz som bojovala s nutkaním zovrieť oboma rukami jej tenučké predlaktie. Verila som, že ma nezavedie nikam, kde by sa mi mohlo niečo stať, ale suterén, v ktorom sa zišlo asi päťdesiat opitých študentov, chalanov odhodlaných zarobiť na krvi, mi neposkytoval istotu, že odtiaľ odídem bez zranení.

America sa so Shepleym zoznámila ešte na začiatku školského roka a často s ním chodila na tajné zápasy, ktoré sa konali v rozličných suterénoch Východnej univerzity. Každý sa odohrával inde a miesto sa zverejnilo až hodinu pred súbojom.

Keďže som sa inak pohybovala v mierumilovnejších kruhoch, prekvapilo ma, že na Východnej existuje takýto tajný svet – vlastne podsvetie. No Shepley o ňom vedel ešte pred nástupom do školy. Travis, Shepleyho spolubývajúci a bratranec, sa zúčastnil na svojom prvom zápase pred siedmimi mesiacmi. Ako prvák údajne býval najnebezpečnejším súperom, akého Adam videl v akcii za tie tri roky, čo uplynuli, odkedy zorganizoval Kruh. Na začiatku druhého ročníka bol Travis neporaziteľný, a tak on a Shepley v pohode platili nájomné aj všetky účty. Stačili im na to peniaze z výhier.

Adam si znovu priložil k perám megafón. Krik a pohyby davu sa horúčkovo vysťupňovali.

„Dnes večer tu máme nové meno! Marek Young, hviezda wrestlingu z Východnej univerzity!“

Nasledoval jasot a masa ľudí sa rozostúpila ako Červené more, len čo do miestnosti vošiel Marek. Uprostred sa vytvoril prázd-

ny kruh a všetci okolo neho vypiskovali, hulákali a provokovali výzývateľa. Ten poskakoval a krútil šijou, aby sa rozcvičil. Vzápätí mi dlane vyleteli k ušiam, lebo z reproduktorov na oboch koncoch miestnosti sa vyvalili hlasné tóny.

„Náš ďalší bojovník nepotrebuje, aby sme ho predstavovali, no keďže sa ho bojím ako smrti, radšej to urobím. Chlapi, traste sa, baby, zhadzujte nohavičky! Je tu Travis Maddox, zvaný Besný pes!“

Hudba div nezborila steny, keď sa vo dverách na druhej strane objavil Travis. Vošiel bez trička, uvoľnený, pokojný. Vkročil do prostred kruhu, akoby prišiel v bežný deň do práce. Pod tetovanou kožou sa mu napínali vypracované svaly, keď vystrel päste oproti Markovým. Nahol sa a niečo mu šepol do ucha. Wrestler mykol ústami – očividne sa ledva ovládal. Zastali oproti sebe, uprene si hľadiac do očí. Marek v nich mal vražedný výraz, Travis sa tváril len mierne pobavene.

Obaja o niekoľko krokov cúvli a Adam skríkol do megafónu. Marek zaujal obranný postoj a Travis zaútočil. Vypla som sa na špičky, lebo mi ostatní zakryli výhľad. Musela som sa nakláňať raz sem, raz tam, aby som aspoň niečo videla. Predrala som sa cez jačiaci dav dopredu. Do bokov ma šťuchali lakte, plecica do mňa narážali ako klapky do guľôčky v hracom automate. Uvidela som Markovo aj Travisovo temeno a postupovala som ďalej.

Keď som sa konečne prebojovala dopredu, Marek práve zovrel Trávisa mohutnými rukami a pokúšal sa ho zhodiť na zem. No len čo sa zaprel a zohol, Travis to využil a kolenom mu vrazil do tváre. Kým sa Marek otriasol, Travis sa doňho pustil päsťami a mlátil jeho skrvavenú tvár.

Do ruky sa mi zarylo päť prstov. Mykla som sa.

„Dopekla, Abby, čo to stváraš?“ zasyčal Shepley.

„Zozadu nevidím!“ odsekla som.

Obrátila som sa práve včas, aby som uvidela, ako Marek zasiahol súpera päťou. Travis sa zvrtol a mne sa zdalo, že sa vyhyba

druhému úderu, ale urobil obrat a laktom rozrazil Markovi nos. Tomu krv zaliala celú tvár – vystrekla tak ďaleko, že jej kvapky dopadli až na môj ružový svetřík. Marek so zadunením padol na betónovú dlážku a na okamih zavládlo v miestnosti úplné ticho.

Adam hodil na Markovo ochabnuté telo štvorec šarlátovej látky a diváci vybuchli do revu. Bankovky znovu putovali z ruky do ruky, na niektorých tvárach žiarila spokojnosť, iné sklamane zazerali.

Prichádzajúci a odchádzajúci ľudia ma posúvali sem a tam. America odkiaľsi zozadu zakričala moje meno, ale ja som ako zhyponotizovaná civela na červený jarček, čo mi stekal z hrude k pásu.

Zrazu predou mnou zastali ťažké čierne baganče a pozrela som sa na dlážku. Nato som zdvihla pohľad: džínsy postriekané krvou, krásne formované brušné svaly, nahý tetovaný hrudník zaliaty potom a nakoniec pár celkom milých hnedých očí. Ktosi do mňa zozadu vrazil a Travis ma chytil za ruku, aby som nespadla na zem.

„Hej! Dajte jej pokoj!“ Mračil sa ako sto čertov a sácal do každého, kto sa ku mne priblížil. Pri pohľade na môj sveter mu však prísny výraz zmäkol. Prešiel mi po tvári uterákom. „Prepáč, Holubička.“

Adam ho kamarátsky plesol po temene. „Hej, Besný pes! Čakajú ťa prachy!“

Travis sa mi stále pozeral do očí. „Toho svetříka je škoda. Prišiel ti.“ Vzápätí ho pohltila vlna fanúšikov a zmizol tam, odkiaľ prišiel.

„Hej, čo ti to zišlo na um? Máš rozum?“ zvrieskla na mňa America a zlostne ma šklbla za ruku.

„Veď sme sa prišli dívať, nie?“ usmiala som sa.

„Abby, vôbec by si tu nemala byť,“ karhal ma Shepley.

„Ani America,“ odvrkla som.

„Tá aspoň neskáče do kruhu!“ Zamračil sa. „Poďme preč.“

America sa na mňa uškrnula a utrela mi tvár. „Si strašne protivná, Abby, ale mám ťa rada, vieš?“ Chytila ma okolo šije a viedla ma hore schodmi, von do noci.

Kráčala za mnou až do internátnej izby a posmešne sa zaškľabila na moju spolubývajúcu Karu. Strhla som si zakrvavený svetřík a šmarila som ho do koša na bielizeň.

„Fuj! Kde si to bola?“ spýtala sa Kara z postele.

Pozrela som sa na Americu a tá pokrčila plecami. „Nikde. Pustila sa jej z nosa krv. Ešte si nevidela, ako Abby dokáže krvácať nos? Úplne sa tým preslávila.“

Kara si potisla okuliare vyššie a pokrútila hlavou.

„Tak to čoskoro uvidíš.“ America na mňa žmurkla a zabuchla za sebou dvere. Ani nie o minútu mi zacinkal mobil – poslala mi esemesku hneď po odchode, presne ako to mala vo zvyku.

idem k shepovi. ahoj zajtra, kralovna ringu

Po očku som sa pozrela na Karu, ktorá ma pozorovala, akoby sa mi z nosa mala každú chvíľu vyvaliť krv.

„Len žartovala,“ upokojila som ju.

Kara ľahostajne prikývla a znovu sa zahľadela na knihy, čo mala rozhádzané na posteli.

„Asi sa osprchujem.“ Vzala som si uterák a malú toaletnú taštičku.

„Upozorním paparacov,“ odvetila Kara, ale nezdvihla hlavu.

NA DRUHÝ DEŇ SHEPLEY A AMERICA IŠLI SO MNOU NA OBED. Pôvodne som chcela sedieť sama, no keď sa do jedálne nahrnuli študenti, stoličky okolo mňa sa zaplnili. Obsadili ich buď chalani z univerzitného bratstva, alebo z futbalového tímu. Niektorí boli včera na zápase, ale nikto nespomenul môj vpád do ringu.

„Shep,“ ozval sa z boku akýsi hlas.

Shepley kývol na pozdrav a my dve s Americou sme sa obrátili. Travis si práve sadal na koniec nášho stola. Spolu s ním prišli dve prsnaté peroxidové blondíny v tričkách s logom študentského klubu Sigma Kappa. Jedna sa usadila Travisovi na kolenách, druhá vedľa neho a koketne ho poťahovala za tričko.

„Uf, tuším sa mi časť potravy vrátila do ústnej dutiny,“ zamrm-lala America.

Blondína na Travisových kolenách k nej obrátila hlavu. „Poču-la som to, ty špina.“

America schytila rožok a šmarila ho do nej, len-len že ju ne-zasiahla rovno do tváre. Kým sa blondína stihla pustiť do škriep-ky, Travis prudko rozkročil nohy a ona pristála na zadku pod stoličkou.

„Au!“ zjačala a zagánila dohora naňho.

„America je moja kamarátka. Chod' si obsadiť niekoho iného, Lex.“

„Travis!“ zafňukala, zviechajúc sa na nohy.

Ignoroval ju a hľadel už len do taniera. Lex sa pozrela na svo-ju peroxidovú dvojličku, chytili sa za ruky a s pohrdlivým odfrknu-tím zmizli.

Travis žmurkol na Americu, akoby sa nič nestalo, a hodil si do úst ďalší hlt. Až vtedy som si všimla ranku na jeho obočí. Význam-ne sa zahľadel na Shepleyho, a potom sa začal baviť s nejakým fut-balistom, ktorý sedel oproti.

Hoci pri našom stole sedelo čoraz menej ľudí, America, Shep-ley a ja sme zostali. Preberali sme plány na víkend. Travis vstal, že odíde, ale potom sa pristavil pri mne.

„Čo je?“ nahlas sa spýtal Shepley a priložil si dľaň k uchu.

Ignorovala som ho, kým som mohla, no keď som zdvihla po-hľad, zhora ma pozoroval Travis.

„Veď ju poznáš, Trav, či nie? America ju považuje za svoju naj-lepšiu kamošku. A včera bola s nami,“ povedal Shepley.

Travis sa usmial a nasadil mimoriadne šarmantný výraz. Vyžaroval z neho sexepíl rebelanta, rozstrapatené hnedé vlasy a tetované predlaktia oznamovali svetu, že s ním nie sú žarty. Vyvrátila som oči dohora. Prečo to tak okato skúša?

„Odkedy máš najlepšiu kamošku, America?“ opýtal sa.

„Odkiaľživa,“ odvetila a usmiala sa na mňa stisnutými perami. „Už si zabudol, Travis? Zničil si jej svetník.“

Uškrnul sa. „Takých som už zničil...“

„Fuj,“ zamrmlala som.

Travis obrátil prázdnu stoličku pri mne a posadil sa. Ruky si oprel o stôl. „Takže ty si tá Holubička, čo?“

„Nie,“ odvrkla som. „Mám normálne meno.“

Asi ho pobavilo moje zazeranie, ale vo mne o to viac zovrela zlosť.

„Áno? A aké?“ vyzvedal.

Odhryzla som si z posledného kúska jablka na tanieri. Už som ho ignorovala.

„Dobre, takže Holubička,“ pokrčil plecami.

Pozrela som sa na Americu a potom na Trávisa. „Rada by som sa najedla.“

Travis si asi povedal, že prijme moju výzvu. „Volám sa Travis. Travis Maddox.“

Zagúľala som očami. „Viem, kto si.“

„Fakt?“ Travis pohýbal zraneným obočím.

„Nieže si začneš niečo namýšľať. Ťažko nezachytiť tvoje meno, keď ho vykrikuje päťdesiat ožranov.“

Travis sa vystrel. „To počúvam často.“ Znovu som zagúľala očami a on sa zasmial. „Máš tik?“

„Prosím?“

„Či máš tik. Vieš, stále sa ti vykrúcajú očné gule.“ Znovu sa zasmial a ja som naňho zagánila. „No inak sú tie tvoje oči celkom schopné,“ povedal a odrazu mal tvár len niekoľko centimetrov od mojej. „Mimochodom, akú majú farbu? Že by sivú?“

Pozrela som sa na tanier a mykla som hlavou, aby moje svetlohnedé vlasy – vraj majú karamelový odtieň! – medzi nami vytvorili oponu. Nepáčilo sa mi, čo sa vo mne ozýva, keď je Travis tak blízko. Nechcela som byť ako tie davy dievčat na Východnej univerzite, ktoré sa v jeho prítomnosti červenali. Vôbec som si neželala, aby na mňa takto pôsobil.

„Ani na ňu nepomysli, Travis,“ upozornila ho America. „Je mi ako sestra.“

„Zlatko,“ zatiahol Shepley, „keď si mu raz povedala nie, už ho nič neodradí.“

„Nie si jej typ,“ nedala sa America.

Travis sa zatváril urazene. „Ja sa páčim všetkým!“

Pozrela som sa naňho spoza vlasov a usmiala som sa.

„Aha! Úsmev! Takže nie som celkom skazený sviniar!“ Žmurkol na mňa. „Tešilo ma, Holubička.“ Prešiel okolo stola a nahol sa k uchu mojej kamarátky.

Shepley šmaril do bratranca hranolček. „Nepchaj hubu do ucha mojej baby, Trav!“

„Veď ja nič! Len spoločensky žijem!“ Travis zaspätkoval.

Nasledovalo ho niekoľko báb a všetky si s chichotom prečesávali prstami vlasy, len aby si ich všimol. Otvoril im dvere a ony od nadšenia skoro zvyškli.

America sa rozrehotala. „No nie! Abby, máš problém.“

„Čo ti povedal?“ opýtala som sa opatrne.

„Však chce, aby si mu ju privedla až do bytu?“ vyzvedal Shepley. America prikývla a on pokrútil hlavou. „Si bystrá baba, Abby. Niečo ti poviem. Ak mu naletíš a potom sa naňho naštváš, nehovor, že za to môžem ja a America, okej?“

Usmiala som sa. „Nenaletím, Shep. Vyzerám vari ako peroxidová Barbie?“

„Ona nenaletí,“ ubezpečila ho America a položila mu ruku na predlaktie.

„America, toto nie je prvý raz. Vieš, koľkokrát mi už všetko prekazil, lebo si dal jednonocku s najlepšou kamoškou mojej baby? A ja som sa zmenil na nepriateľovho spojenca, takže moja baba mi dala kopačky! Vravím ti, Abby,“ pozrel sa na mňa, „nevrav potom Americe, že sa so mnou musí rozísť, ak s tebou Travis zametie. A najmä sa nestážuj, že sme ťa nevarovali.“

„Varovanie nie je nutné, ale cením si ho.“ Chcela som sa naňho ešte aj usmiať, ale videla som, že jeho pesimizmus, podporený rokmi Travisových výčinov, len tak nerozptyľim.

America mi zamávala a vyšla spolu so Shepleym z jedálne. Ja som sa vybrala na poobedné semináre. Prižmúrila som oči v ostrom slnku a pevnejšie som zovrela popruhy na ruksaku. Východná univerzita bola presne taká, ako som si ju predstavovala – menšie triedy, neznáme tváre. Bol to pre mňa nový začiatok. Konečne som mohla chodiť po svete bez obáv, že začujem šepot tých, ktorí vedia – alebo si myslia, že vedia – niečo o mojej minulosti. Bola som na nerozoznanie od ostatných nadšených a naivných prváčok, čo sa na krídlach ambícií vznášali do učebne. Nijaké významné pohľady, klebety, súciti či odsudzovanie. Len ilúzia, ktorú som im sama chcela ponúknuť: Abby Abernathyová v kašmírových svetříkoch, praktická, pokojná, úplne normálna.

Položila som ruksak na dlážku a posadila som sa na stoličku. Potom som sa zohla, aby som vylovila notebook. Keď som ho vybrala, za vedľajším stolom sa usadil Travis.

„Fajn, môžeš mi robiť poznámky,“ vyhlásil. Obhrýzal konček pera a usmieval sa, znovu v režime „pána šarmantného“.

Zhnusene som si ho obzrela. „Ty sem nechodíš.“

„Čo nepovieš? Väčšinou sedávam tamto,“ povedal a ukázal na predný rad. Mračili sa na mňa odtiaľ nejaké dievčatá a všimla som si, že stolička medzi nimi je prázdna.

„Nebudem ti robiť poznámky,“ odvetila som a zapla som notebook.

Travis sa nahol tak blízko, že som na líci pocítila jeho dych. „Prepáč... urazil som ťa niečím?“

Vzdychla som a pokrútila som hlavou.

„Tak aký máš problém?“

Odvetila som úplne potichu: „Nevyspím sa s tebou. Môžeš to rovno vzdať.“

Na tvári sa mu rozhostil ležérny úsmev. Potom prehovoril: „Nevtrdím, že chcem, aby si sa so mnou vyspala.“ Zamyslene sa pozrel na strop. „Alebo som to už povedal?“

„Nie som peroxidová Barbie, nie som nijaká z tých tvojich cvičených opičiek, čo sedia tam dole,“ ukázala som prstom na vyparadené nadšené dievčatá v prednom rade. „Tvoje tetovanie, tvoj chlapčenský šarm a tvoja hraná ľahostajnosť ma vôbec nevzrušujú. Takže mi daj pokoj, okej?“

„Okej, Holubička.“ Štvalo ma, že kašle na moje jasné odmietanie. „Čo keby si dnes večer prišla aj s Americou za mnou?“ Ironicky som sa uskrnula, no on sa nahol bližšie. „Nechcem ťa prefiknúť. Len sa chcem skamarátiť.“

„Prefiknúť? S takými rečami si už na niekoho urobil dojem?“

Travis sa rozosmial a pokrútil hlavou. „Len pekne príď. Prisahám, že s tebou nebudem ani len flirtovať.“

„Ešte si to rozmyslím.“

Vošiel profesor Chaney a Travis obrátil pohľad naňho. Na tvári mu ešte pohrával úsmev a ja som si uvedomila, že má jamku na líci. Čím väčšmi sa usmieval, tým väčšmi som ho chcela znenávidieť, ale ten úsmev otupoval moju nenávisť.

„Kto mi povie, ktorý prezident mal škulavú manželku, na ktorú sa nedalo ani pozrieť?“ spýtal sa Chaney.

„Pozor, toto si zapíš,“ šepol Travis. „Budem to potrebovať pri pohovoroch do zamestnania.“

„Pst!“ Poctivo som ťukala do klávesnice, zaznamenávala som každé Chaneyho slovo.

Travis sa uškrnul a uvoľnene sa uvelebil na stoličke. Hodina pokračovala a on buď vyzivoval, alebo sa vyvaľoval, prípadne sa mi nakláňal ponad plece a pozeral na monitor. Zaťato som sa ho usilovala ignorovať, no jeho prítomnosť a najmä vydúvajúce sa svaly na ramene mi to znemožňovali. Travis sa znuďene pohrával s koženým náramkom na svojom zápästí, až kým Chaney neukončil seminár.

Rýchlo som vyšla z dverí a rezkým tempom som kráčala po chodbe. Presne keď som si už blahoželala, že som v bezpečnej vzdialenosti, Travis Maddox sa zjavil po mojom boku.

„No čo, už si si to rozmyslela?“ spýtal sa a nasadil si slnečné okuliare.

Do cesty sa nám zrazu postavila útla nízka brunetka a zbožne sa naňho pozrela. „Ahoj, Travis,“ zatiahla. Na prsty si nakrúcala pramienok vlasov.

Mykla som sa, ten jej presladený tón ma priam ovalil po hlave. Potom som ju obišla. Jasné, už som ju videla, keď sa úplne normálne bavila v spoločenskej miestnosti dievčenského internátu nazvaného Morgan Hall. Vtedy mi pripadala pomerne rozumná a teraz mi zišlo na um, či považuje Trávisa za nejakého úchyla, keď ho zväzda takýmto detským tónom. Ešte chvíľu štebotala neznesiteľne vysokým hlasom, až kým sa Travis znovu neobjavil vedľa mňa.

Vylovil z vrečka zapalovač, pripálil si cigaretu a vyfúkol oblak hustého dymu. „Kde sme skončili? Aha... mala si si niečo rozmyslieť.“

Zmraštila som tvár. „O čom to hovoríš?“

„Už si si rozmyslela, či ku mne zaskočíš?“

„Ak poviem áno, odlepiš sa odo mňa?“

Zvážil môj návrh a prikývol. „Áno.“

„Tak prídem.“

„Kedy?“

Vzdychla som. „Večer. Prídem dnes večer.“

Travis sa usmial a zastal. „Super. Tak sa uvidíme, Holubička,“ zakričal za mnou.

Zahla som za roh a pred internátom som uvidela stáť Americu s Finchom. My traja sme na začiatku štúdia skončili pri jednom stole a ja som vedela, že Finch bude užitočným tretím kolegom v našom dobre naolejovanom vzťahovom stroji. Nebol príliš vysoký, ale mojich šesťdesiatdva centimetrov poľahky prekonal. Na dlhej úzkej tvári mal okrúhle oči a platinovoplavé vlasy väčšinou nosieval vyčesané vpredu do ostrého hrotu.

„Travis Maddox? Ježišmária, Abby! Odkedy lovíš v mútnych vodách?“ pohoršene si odfrkol.

America natiahla žuvačku do dlhej šnúry. „Nepomôžeš si, ak ho budeš odmietať. Nie je na to zvyknutý.“

„A čo mám podľa teba robiť? Vyspať sa s ním?“

Pokrčila plecami. „Ušetrilo by ti to trochu času.“

„Povedala som mu, že dnes večer za ním prídem.“

Finch a America sa na seba významne pozreli.

„Sľúbil, že ak pristanem, nebude ma už otravovať. Pôjdeš so mnou aj ty, však?“

„No dobre,“ vzdychla America. „Naozaj tam chceš ísť?“

Usmiala som sa a prešla som popri nich do internátu. Ktovie, či Travis splní sľub a prestane so mnou flirtovať. Bol pomerne ľahko čitateľný. Buď vo mne bude vidieť výzvu, alebo si povie, že som neškodná a môžem byť iba kamarátka. Nebola som si istá, ktorá z tých možností ma väčšmi odpudzuje.

O štyri hodiny mi America zaklopala na dvere. Boli sme dohodnuté, že zjídeme za Shepleym a Travisom. Keď som vyšla na chodbu, zhíkla.

„Fuj, Abby! Vyzeráš ako bezdomovkyňa!“

„To je fajn.“ Vlasy som si vypla do škaredého rozstrapateného chumáča na temene. Odličila som sa a namiesto kontaktných

šošoviek som si nasadila okuliare s hranatým čiernym rámom. V otrhanom tričku a teplákoch som sa šuchtala vedľa nej a aby som to zaklincovala, na nohách mi plieskali dreváky. Pred niekoľkými hodinami som si totiž povedala, že rola nepríťažlivej chudery mi aspoň nemôže ublížiť. Trvisa to v ideálnom prípade ihneď odradí a ja sa zbavím jeho dobiedzania. A ak by hľadal len kamošku, aj tak som bola odhodlaná vyzerat' čo najhoršie. Nech sa so mnou hanbí ukázať na verejnosti.

America stiahla okienko na aute a vyplula žuvačku. „To je strašne nápadné. Prečo si sa rovno nevyválala v psích výkaloch? Nech je ten kostým kompletný.“

„Nie je to kostým.“

„Haha. To rozprávaj vieš komu.“

Zastali sme pred bytovým domom, kde bývali Shepley s Travisom. America prešla k schodom, ja som kráčala za ňou. Dvere otvoril Shepley a pri pohľade na mňa sa rozrehotal. „Márnosť, čo sa ti stalo?“

„Pokúša sa byť nenápadná,“ vyhlásila America a vošla za Shepleym do jeho izby. Zatvorila dvere a ja som zostala sama ako kôl v plote. Posadila som sa do kresla, ktoré stálo najbližšie k dverám, a skopla som z nôh dreváky.

Byt Shepleyho a Trvisa vyzeral estetickejšie než bežný mládenecký brloh. Na stenách síce viseli plagáty s polonahými ženami a ukradnuté dopravné značky, ale aspoň tu bol poriadok, nový nábytok a pozoruhodná bola neprítomnosť smradu – nijaké staré pivo ani špinavé ponožky.

„Hej, konečne si tu,“ vyhlásil Travis a posadil sa na pohovku.

S úsmevom som si posunula okuliare vyššie a čakala som, ako začne vyvracať oči nad mojím imidžom. „America dopisovala seminárku.“

„Ozaj, keď už hovoríme o seminárkach, začala si písať tú na dejiny?“